

BREU HISTÒRIA DE L'ESCOLA UNIVERSITÀRIA POLITÈCNICA DE VILANOVA I LA GELTRÚ

JOAN GÓMEZ I URGELLÈS

El naixement dels estudis tècnics el podem fixar el 1838 mercès a les inquietuds provocades pel creixement industrial. El programa base de les futures Escoles Industrials va ser proposat per Llorenç Presas. El 13 de juliol del 1880 l'Ajuntament local presenta a la Diputació el projecte per gaudir d'una Escola d'Arts i Oficis i és una realitat el 2 de gener de 1881 amb una matrícula de 200 alumnes, centre ubicat inicialment a la Rambla Principal i traslladat el 17 d'agost de 1901 a l'actual Plaça de la Vila fins al 1960, que s'inaugura l'actual centre (av. Víctor Balaguer) amb motiu del VIII curs politècnic i amb el nom d'Escola Tècnica de Perits Industrials. Fou el 1971 quan, per motius de canvis de plans d'estudis vers l'homologació de titulacions marcades per la CEE, el centre s'anomena Escola Universitària Politècnica de Vilanova i la Geltrú, que depèn de la UPC, on hom pot estudiar enginyeria tècnica industrial, en telecomunicacions i la diplomatura en informàtica.

BREU HISTÒRIA DE L'ESCOLA UNIVERSITÀRIA POLITÀCNICA DE VILANOVA I LA GELTRÚ

DESENVOLUPAMENT HISTÒRIC I EXPANSIÓ

L'any 1880, un cop aconseguit l'ensenyament mitjà amb l'arribada dels Escolapis i la construcció de l'escola Samà, ja s'havia donat un pas important en l'ensenyament de la nostra població.

Faltava tan sols la fundació d'una escola industrial per completar el quadre docent de Vilanova i la Geltrú.

Juntament amb el Magisteri de Primeres Lletres, Vilanova ja va tenir, a començaments del segle XIX, un Magisteri d'Aritmètica.

El 14 de febrer de 1838, el catedràtic Llorenç Presas (de l'Escola Industrial de Barcelona) va escriure una carta a l'Ajuntament en contestació a una altra que l'Ajuntament li havia dirigit demanant-li la seva opinió sobre l'ensenyament.

Llorenç Presas donava preferència als estudis tècnics. Es pot assenyalar el seu programa com l'origen de les futures escoles industrials.

El programa resumit era el següent: Matemàtiques. Canvis nacionals i estrangers. Regla conjunta. Geografia i Codi Mercantil. Economia Política. Física i Química. Història Natural.

En la nostra població existia el Col·legi Ventosa, que tenia inquietuds tècniques, a més dels ensenyaments elementals del moment, però el fundador va morir i els seus propòsits no es dugueren a terme.

En créixer la indústria, cada cop es feia més imperiosa la necessitat de poder comptar amb operaris, no solament destres en la seva professió, sinó el suficientment instruits per resoldre els problemes que la creació d'una indústria no artesana plantejava. Per altra banda, el mateix estímul de l'obrer avançat de la nostra població demanava amb gran antelació a d'altres poblacions, la creació de centres d'ensenyament de formació professional.

L'any 1860 es va inaugurar l'anomenat Centre Instructiu, el qual satisfà dèbilment alguna d'aquestes inquietuds. Però fins al 1880 Vilanova no va començar a trobar la veritable solució al problema.

El 13 de juliol de 1880, el governador civil es va dirigir a l'Ajuntament per conèixer si estava disposat a establir a Vilanova una Escola d'Arts i Oficis i que, en cas afirmatiu, es presentessin a la Diputació els plans d'estudi, els programes, els professors, el pressupost anual, etc... El municipi assignà al llavors existent Ateneu aquesta missió de realitzar la confecció del projecte, signat per Francesc X. Lluch, enginyer. El projecte acabat en la seva totalitat, que va servir de base per a la formació del Centre Teòric i Pràctic d'Arts i Oficis, va ser obert a l'ensenyament el 2 de gener de 1881, amb una matrícula de 200 alumnes. El desenvolupament d'aquest Centre, ubicat a la Rambla Principal, fou la llavor de l'ensenyament tècnic a l'Estat espanyol, ja que es van inspirar en els seus programes i actuació per dictar el Reial Decret del 5 de novembre de 1886, en què l'Estat creava set Escoles d'Arts i Oficis radicades a Alcoi, Almeria, Béjar, Gijón, Logronyo, Santiago i Vilanova. Víctor Balaguer era llavors ministre d'instrucció pública, no solament pels seus mèrits com a vilanoví, sinó que el desenvolupament de la indústria el reclamava.

El projecte redactat per Lluch comprenia un cicle de quatre cursos amb un preparatori. Les especialitats eren: Arts Mecàniques, Arts Químiques i Arts Aplicades. A més, hi havia uns ensenyaments especials: Llengua Francesa, Màquines de Vapor i Locomotores, Filatura, Teoria i Pràctica del Teixit i Tintoreria. El professorat era constituït per Josep Mijans, Francesc Bonet, Antoni Ferrer, Josep Sugranyes, Frederic Cusi, Fidel Mas, Josep Casellas, Francesc Isern i Demetri Galceran.

*Escola Universitària Politècnica de Vilanova i la Geltrú.
1.- Tallers de fusteria (anys 50). 2.- Tallers de torns (anys 60).*

El pressupost anual arribava a la suma d'11.400 pessetes i havia de repartir-se en parts iguals entre l'Ajuntament, l'Ateneu i la Diputació.

Aquesta breu introducció històrica i els personatges esmentats, juntament amb l'expansió industrial de Vilanova, feren possible que el Centre creixés i se situés posteriorment a la Plaça de la Vila. Actualment, aquest embrió ja no és tal embrió, sinó que és l'Escola Universitària Politècnica de Vilanova i la Geltrú, depenent de la Universitat Politècnica de Catalunya. En aquesta Escola es poden realitzar els cursos d'Enginyer Tècnic Elèctric, Enginyer Tècnic Químic en les especialitats de control de procés, instal·lacions químiques i metal·lúrgiques; Enginyer Tècnic Mecànic, en les especialitats de construcció de maquinària i estructures i instal·lacions industrials; Enginyer Tècnic de Telecomunicacions (especialitat en equips electrònics); i, des de l'any 89-90, la diplomatura en Informàtica.

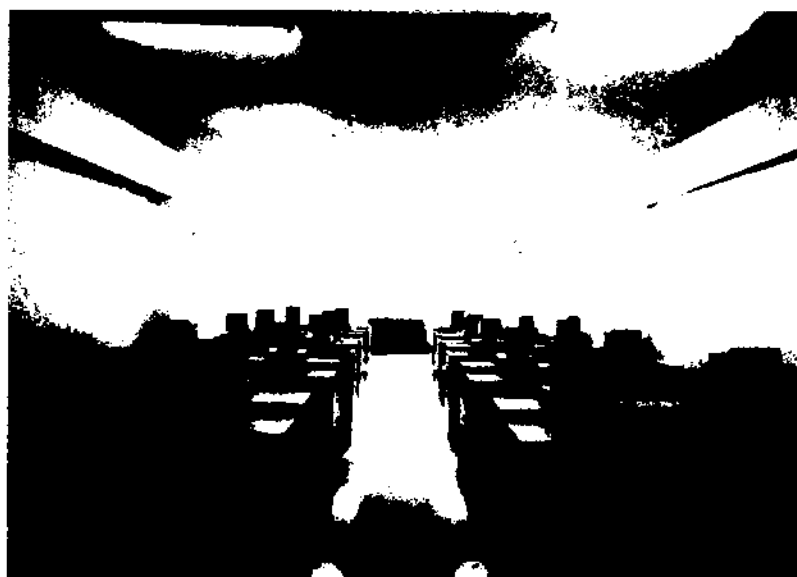
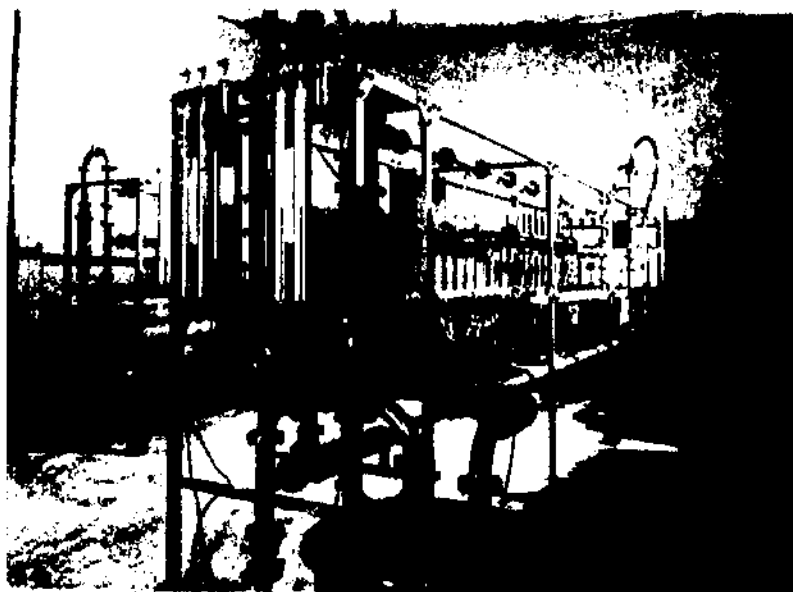
Les possibilitats de treball són molt elevades a causa de la falta d'especialistes d'aquestes àrees. Hem de dir que quasi la totalitat dels alumnes que han acabat els seus estudis en aquesta escola actualment tenen feina.

La major demanda és la d'enginyers de Telecomunicacions.

Vilanova es troba en una expansió industrial. Això implica que es potenciï l'Escola tant comarcalment com en la seva projecció cap a l'exterior.

La procedència de l'alumnat és aproximadament d'un 50% del COU i d'un 25% de Formació Professional. La resta arriba per d'altres vies. Segons les dades del curs 88-89, l'origen de l'alumnat queda estructurat de la següent manera:

Preuniversitari	COU	Mestre industrial	Examen d'Estat
6	1.226	25	1
Majors de 25 anys		Estudis Cicle Llarg	Convalidacions
2		15	236
Enginyers tècnics		FP	Altres titulacions
2		706	204

*Escola Universitària Politècnica de Vilanova i la Geltrú.
3.- Laboratori de mesures elèctriques (anys 70). 4.- Centre de Càlcul (1991).*

Antic edifici de l'Escola Industrial

Commemoració del 90è aniversari de l'ESCOLA INDUSTRIAL

UPC
UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

Escola Universitària Politècnica de Vilanova i la Geltrú, abril de 1992

38 / 100

Làmina editada amb motiu del 90è aniversari de l'Escola Industrial de Vilanova i la Geltrú.

BIBLIOGRAFIA

FREIXA OLIVAR, J.M: *Anales de Villanueva y la Geltrú*. Editat pel Centre d'Estudis de la Biblioteca-Museu Víctor Balaguer, 1959.

Boletín Informativo del VI curso politécnico. Ed. Escuela Técnica de Péritos Industriales de Vilanova i la Geltrú, 1958.

Memoria descriptiva y Estadística del I centenario de la enseñanza industrial en España. Escuela especial de ingenieros industriales téxtil. Terrassa, 1952.

Arxiu Municipal. Carpeta cultural Ajuntament de Vilanova.

Diari de Vilanova. 24/07/1987.

VIRELLA I BLODA, ALBERT; MAJÓ I TORRENT, JOAN; PUIG I ROVIRA, F.X.: *El setanta-cinquè aniversari de l'Escola Industrial de Vilanova i la Geltrú*.

IL·LUSTRACIONS

Arxiu Escola Universitària Politècnica de Vilanova i la Geltrú.